

Прислонена на телеграфния стълбъ, Марта гледаше тая кратка сцена съ нѣми, широки очи; и когато грохотътъ заглъхна, тихо приближи до него, мълчаливо и преданно го хвана, притисна се ласкаво и промълви:

— Да вървимъ, мили . . .

Пакъ тъй бързо и леко се търкаляха колелата изъ сжщия пжтъ, по който бѣха минали сутринята. Но сега надъ всичко трептѣше удушливъ зной и конетѣ дигаха облаци прахъ. Ослѣпителниятъ блѣсъкъ лѣеше нѣкакво безчувствие и тѣпа умора. Мълчаха. Тя нѣжно гладѣше ржката му, полузатворила очи, и гжститѣ ресници спускаха дълги сѣнки на покорностъ и прощение.

Лѣтото догаряше. По полята не се мѣркаха вече неприбрани снопи, тукъ-тамъ изъ прашнитѣ акации жълтѣеха самотни листа, изъ въздуха се носѣха кълбца отъ глухарчета. Лѣтото си отиваше, и тая жегата, тоя блѣсъкъ, и тия презрѣли багри — то бѣ последниятъ избликъ на дълго сдържана сила, която се бѣ разпилѣла царствено разточителна, и сега преливаше въ отпадналостъ и примирение. Скоро ще почнатъ кратки, призрачни дни на ранна есенъ, съ сребърни паяжинки по тревитѣ; скоро ситенъ-ситенъ дъждъ ще зарѣми надъ опустѣлата и почернѣла равнина . . .

. . . Когато навлѣзоха въ познатитѣ мѣста на Курорта, Велиновъ се събуди отъ унеса. Той прегърна девойката, зарови прѣсти въ коситѣ ѝ, цѣлуна я по челото, и дълго, съ нѣкаква безнадеждна нѣжностъ почна да я гади.

Предъ вратата на малкия домъ чакаше файтонъ. Нѣкакъвъ сродникъ на Коеви въ града билъ тежко боленъ. Молѣха Венелиновъ да склони и отиде на консилиумъ съ другитѣ двама лѣкари тамъ. Той не искаше, сърдѣше се, че го безпокоятъ, но накрай — заради старата — трѣбваше да се съгласи. Но само за единъ день — утре вечеръ най-късно се връща . . .

Марта излѣзе да го изпрати, забодо въ петлицата му хубава чайна роза, и тръгна нѣколко крачки съ него по шосето. Болезнена бледностъ бѣ покрила лицето ѝ, устнитѣ незабелязано потрепваха, мълчаливо слушаше тя какъ той ѝ повтаря «до утре вечеръ, до утре вечеръ, скъпа моя», и го гледаше като обезумѣла. И когато той